

Basın Açıklaması Temsili Demokraside Halka İtibar Edilmez

Bugün İngiltere’de, özellikle de denizaşırı ülkelerde medya organlarında demokrasinin yoğun bir propagandası yapılıyor. Genelde iyi olduğu, anlaşmazlıkları çözdüğü, her şeyden daha güzel olduğu, soğuk algınlığı dâhil neredeyse tüm sorunlar için derde deva olduğu söyleniyor. Halkın yönetimi genelde ideal bir sistem olarak tanıtılır. Olumsuz sonuçları ve çoğunluğun çıkarlarının azınlığın çıkarlarına baskı gelmesi genellikle gör ardı edilir.

Demokrasi asırlık bir sorun sahip. Yüzyıllardır zayıf temsili bir yönetim sistemi olarak görülüyordu. İnsanların gerçekten yönetebilmesi için düzenli olarak onlara danışılması gerekir. Fakat bu, kalabalık bir grup pratikte mümkün değil. Bunun yerine insanlardan, genel seçimlerden önce yapılan manifesto vaatlerini bakılarak her dört ya da beş yılda bir temsilcilerini seçmeleri istenir. Temsilciler de, insanların istediği şeyin gerçekten çıkarlarına olup olmadığına karar verirler. Yani halkın iradesini veya çıkarlarını temsil etmek için seçilmişlerdir.

Uzun zaman önce yapılması planlanan mevcut genel seçimlerde tüm partiler, insanların oylarını “manipüle etmek” için seçim öncesi uzun programlar belirlediler. Politikacılar, birbiri ardına gülünç politik vaatlerde bulundular. Brexit oyalaması sürerken, verilen vaatlerin gerçek bir sorgulamaya tabi tutulmayacağından oldukça emindiler. Brexit, elitleri o kadar böldü ki sıradan insanları bile çatışmaya sürüklediler. Öyle ki ülke şuan Brexit yanlıları ve karşıtları diye ikiye bölünmüş olup diğer tüm siyasi meseleler bir kenara itilmiş durumda. Son altı yılda üç seçime, iki kısır iktidar partisinin liderlik yarışmasına ve bir referanduma tanık olduk. Ufukta yeni bir referandum daha görünüyor. Sonuçların hiçbirisi seçkinlerin arzularını tatmin etmediği için oyun halen devam ediyor.

Milletvekillerinin seçim kampanyasını sponsor eden iş insanlarının çıkarlarıyla çakışmadığı sürece halkın gerçek iradesi her zaman göz ardı edilir. Bu nedenle temsili demokrasi, oligarşi veya aristokrasi yönetimden başka bir şey değil. Oyunun dizginlerini elinde tutan elit grup sayesinde ancak bunun oligarşi mi yoksa aristokrasi olduğu fark edilebilir. İngiltere, Amerika ve dünyadaki tüm demokrasilerde gerçek budur.

Bu sorun 1920’lerde Walter Lipman tarafından açıkça dile getirilmişti: *“Ben [vatandaştan] yanayım, çünkü imkânsız bir görevle uğraştığına ve ulaşılamaz bir ideali uygulamak istediğine inanıyorum. Bunu kendimden biliyorum. Kamu işi benim tek ilgi odağım. Zamanımın çoğunu onu takip ederek geçiriyorum. Neler olduğunu bilmek ve kendi kendini yöneten bir topluluğun karşılaştığı her meselede kayda değer bir görüşe sahip olmak gibi demokrasi teorisinde benden bekleneni yapacak zaman bulamıyorum.”*

Lipman, halkın çıkarlarını belirlemek için uzmanlık bürosu gerektiren dürüst görünümlü bir demokrasi öneriyordu. İktidarın kaynağının gerçekten insanlar olduğu hayalini pazarlayanlar ona karşı çıktılar. Kapitalist toplumların tek ilgi odağı maddi değerlerdir. Dolayısıyla birçoğunun gerçek siyasi katılımdan kaçınması, bunun yerine yozlaşmış gruptan daha az yozlaşmış olanı seçmek gibi birkaç yılda bir temsilci seçerek “demokratik sorumluluklarını” basitçe yerine getirdiğinden memnun kalması şaşırtıcı değil.

İslam, insanları böyle yanlış ideallerle aldatmaz ve daha ehven oldukları için dayatılan seçilmiş elitin zulmünü haklı gören demokrasi savunucuları gibi karamsarlığa da düşmez. Çünkü onlara göre bütün insanlar bencildir.

Kuran, bütün insanlara doğru ve yanlış yolun gösterildiğini, tercihe bırakıldıklarını, şu veya bu şekilde zorlanmadıklarını söyler. İslam tarihi, ideoloji ve entelektüel atmosferin değişmesiyle bencil aşirette yetişen insanların bile değişebileceğini gösteriyor. Diğer yandan kapitalizm, bencil çıkarları öyle idealleştirir ki çıkarları doğrultusunda yaşayan hiç kimse, belirleyici materyalist kültürden kurtulamaz. Bugün dünyada benzeri görülmemiş yoksulluk, yolsuzluk ve baskı düzeyi kapitalizmin olumsuzluklarına tanıklık etmektedir. Yine de insanlar, sanki gerçekten daha iyi bir yaşam tarzı yokmuş gibi hâlâ dört elle ona sarılıyorlar. Şuan Amerika’da iktidara gelmek için yalan söyleyen, aldatan ve görevden alınmak üzere olan bir Başkan var, ancak Amerikalıların çoğu kayıtsızdır. Çünkü büyük şirketlerin temsilcisi siyasi sınıf, halkın üstündedir.

İslam, siyasi, ekonomik ve sosyal bir sistem olarak uygulandığında materyalist değeri yerinde kullanan, değer ve hedefleri olan, insanlığın şanını yüceltmeye çalışan, kişisel kazanımlar için insanlığı sömürmeyen

nesiller yetiştirdi. Böyle bir karakterdeki nesil, siyasi katılım ve fikri yükselişten gocunmayacaktır çünkü bunu birincil rolü ve İslami bir görev olarak telakki etmektedir.

Bu seçim sezonunda İngiltere'deki Müslümanlar, oy avcılarının umutsuz ve sığ mazeretlerine direnmek zorunda. Gerek bizim gerekse toplumumuzun bencil çıkarlarına boyun eğmemeliyiz. Bunun yerine insanlarla kapitalizmin teşvik ettiğ temel materyalist değerlerin ötesinde bir diyaloga girmeliyiz. Ülkedeki küçük çete savaşlarında veya denizaşırı sömürgeci maceralarda oğullarını kaybeden anneler dâhil tüm insanlığın acısı, politikacıların umut verici önemsiz kazançlarından çok daha önemlidir.

İslam, dünyanın mevcut sorunlarını ve daha fazlasını çözümleyebilecek çözümlere sahip. Buna rağmen yozlaşmış ve çaresiz demokratik sistemde -ki tüm yolsuzluk ve zulmün kaynağıdır- küçük rötuşlar ve değışiklikler yapılması çağırduğımızda İslam'a olan güvenimizi baltalıyoruz.

وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ "İyi anlayan bir topluma göre, hükümleri Allah'tan daha güzel kim vardır?" [Maide 50]

Yahya Nisbet

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Britanya

Medya Temsilcisi